

Hamburger Correspondent inhämtat, att med detta år en Allgemeine Literatur Zeitung börjat utgifvas af Bruno Bauer. Två »Häften» skulle vara utkomna. Denna uppgift åtföljdes af ett vederbördigt anathem. Får se om det lyckas mig att få in denna Journal bland Bibliothekets requisitioner för året, ehuru de redan väl åtminstone äro uppgjorda, om icke afsända. – Samme Correspondent nämner såsom förnämligast från Tübingen utstyrda: Jahrbücher der Gegenwart, men om dessas innehåll meddelades ingen uppgift, hvarföre jag tills vidare icke försöker att få dem requirerade hit. – Fichte's Zeitschrift, fortfar ännu allt. Den der Bauerska Journalen vore jag mycket nyfiken att få se. Den skall utbreda sig i allehanda, samt förhålla sig negativt och ruinerande, efter hvad anförde Correspondent förmåler, derigenom blott retande till att med den unga passageraren göra bekantskap. – Att af de å Post Directionen lyftade medel 9 R^ub^{el} Silfver inbetalts till Sparbanken såsom interesse för halft år, läser jag i det föregående icke hafva uttryckligen nämnt. Om de ofvan berörda 3 000, som Cancelleren numera årligen disponerar för Universitetet, lyder början af Rescriptet till Consistorium sålunda, att Hans Kejserkliga Majestädt funnit det vara af vigt, att Cancelleren har medel att använda för befrämjande af Universitetets vetenskapliga ändamål, och att alltså besagda Summa skall af Finska Statsmedel o. s. v. – Senatens skrifvelse i samma ämne innehåller det tillägg, att Cancelleren inför H^{an}s Majestädt Kejsaren äger för dessa medels förvaltning redogöra. – D:r Schauman skall, berättas det från alla håll, alldeles afgjort, numera helt ocll hållet försaka förslaget till Theologie Professionen och blott hafva i plan att få Kimito. – Här qvarstår alltså nu Aminoff alldeles ensam sökande till nämnda Profession. Huru må det nu vidare komma att gå med den saken! – I anledning af A^{minoff} får jag berätta, att Robert skall i dag e. m. till honom i Tentamen, hvilket naturligtvis här inom hela vår familie gäller såsom en »Haupt-» och »Staats-Action», hvars förlopp med bekymmer och nyfikenhet afväntas. – Du slutar Ditt bref med ett »Fruntimmers P. S.», såsom Du kallar det. Jag har nu lönat med ett dylikt eftertal, som somliga Fruntimmer vidt och bredt pläga hålla, efter det de redan tagit afsked och sagt Farväl. Såsom desamma och ännu något hjertligare väl än de flesta af dem får jag å nyo säga Dig mitt Farväl. – Att då Du slutligt far, Du icke må fara hädan utan hit är en icke förnyad utan fortfarande önskan hos och af

40
Din
vän
J. J. T.

232 S. M. VON KNORRING - J. V. SNELLMAN
23.III 1844

HUB, JVS handskriftssamling

Skara & Skälltorp d. 23 Mars 1844

50
År och dagar hafva svunnit i tidens flod, sedan jag hörde ett enda ljud från vännen på Auras strand. Och felet är *mitt*: Jag är sjelf orsaken till denna långa tystnad, ty jag, och icke den goda Magister Snellman, ||Jag säger *Magister* tills jag får veta *hvad* jag skall säga, ty annorlunda är det, det vet jag.|| började den. Tvärtom: jag hade på fjolåret ett långt,

intressefullt och vänskapligt» bref, som jag *mi* först tackar för och besvarar, ehuru jag är rätt oviss om denna skrifvelse blir välkommen. Men jag för min del, har ej råd att tappa bort mina vänner, utan vill gerna tala till dem någon gång, vore de än aldrig så långt borta.

Af vännen Lénström har jag skriftekigen» hört litet, men så ganska obetydligt» från Mag. Snellman», men nu ber jag att ej blifva bestraffad med en lika envis tystnad som min egen, utan att få veta huru det ser ut, inom och utom Mag. Snellman», hvad sysselsättning som förehafves etc.

Jag, för min del, har varit sjuk, varit i Stockholm en tid af förra året, 10 varit vid ett bad utan att bada, och i mitt tysta hem utan att sakna den bullrande världen, samt gifvit ut en »Torpare» och legio af Förhoppningar. Det är i korthet min historia på detta förflutna år.

Har Mag. Snellman» hedrat sin svenska väninna med att genomläsa dess anspråkslösa penn-barn? Om så är, skulle det vara mer än roligt att få höra något litet omdöme, upprigtigt och utan alla smickrets fioriteter. Jag tänkte ofta på Runeberg när jag skref Torparen, hvilket skedde förkidne» våras på knappa 5 veckor, en liten stund hvar förmidag. Hos mina vänner åtminstone, torde den omständigheten 20 ursäktat många af mina litterära fel, att jag skrifver så ryskigt» fort, och aldrig hvarken har tid, håg eller förmåga att sedan rätta och jemka, och omskrifva. Utan: »detta är detta» och hvad det är från början, det blir det till slut, med alla sina brister och fel. Jag sade att jag ofta tänkte på Runeberg, och det gjorde jag äfven, och inom mig tänker jag mången gång, att kanske ganska få förmå så väl bedömma om min »Torpare» är en trogen målning af folklifvet eller lustiga fantasi-bilder såsom de af mången Stockholms-kammarsittare anses, ty ehuru olika folklifvet i Finland och Westergöthland kan vara, känner jag på mig att Runeberg »känner i luften» hvad sant och icke sant kan vara i den vägen, ty han är säkert, lika som jag, ett landets (icke stadens) barn. 30

Till Författaren af de 4 giftermålen ville jag gerna lemna mina Förhoppningar att recenserar. Dessa Förhoppningar är äfven »taflor i Terburgs manér», der mängden af detaljer forma ett helt. Jag tager ej försvar af dem; de hafva sina stora fel, som ingen inser bättre än jag. Men icke *alla* de fel vidlåda dem, som påbördas dem af den ohyggliga Frey, som nagelfar och fördömmar det *hela* när han blott genombläddrat 2/3 delar. Det är litet ohemult och nästan oväntadt af en lärd tidskrift, utgifven vid rikets 1:sta universitet. Har jag icke litet rätt i detta?

I Lund har man varit mild och skonsam mot mig, i Stockholm har det varit så och så. Men det är likgodt: Jag är i *det* fallet ganska storsinnad: De skola få klandra och nagelfara, bäst de vilja, *bara* mina alster läsas och bedömmas, och ej ligga - berömda och förglömda, ty det är värst af allt. Jag har åtminstone den glädjen att de *talas om* öfver allt, och i 14 eller 15 tidningar (Svenska) äro båda dessa arbeten recenserade, eller åtminstone omnämnda, 40

I somras råkade jag Fru Hebbe och vi talade om vår gemensamma vän på hinsidan hafvet. Kommer han aldrig åter till Svea land? I maj månad ämnar jag mig tillika med Ebba till Stockholm, om jag är så frisk att jag det orkar; då vore det roligt om Finnen mötte Westgötharne der! I somras gjorde jag bekantskap med en älskvärd finsk familj: Gref Aminoff och hans fru, Friherrinnan Hartman och Fröken d:o, 50 alla älskvärda och angenäma. Af dem bjöds jag mycket till Finland, och vore bara min helsa litet rimligare, så antog jag säkert inbjudningen. Af tidningarne har jag sett att den D:r Sjöman, som skulle lotsa

mig till Brasilien, gått i annan hamn, dit jag väl snart torde följa efter.

Har Mag. Snellman hunnit lika långt som Lénström, N. B. i den förälskade vägen, d. v. s. skaffat sig en tillkommande ledsagarinna genom lifvet?? Detta är en viktig fråga, som jag just längtar att få besvarad. När Lénström i somras var trolofvad, skref han ett brev till mig på idel -- vers, och tycktes vara så betagen att han var nära borttagen för alla andra tankar. Mätte det fortfara! -- Låt nu se att jag snart får tidningar från Mag. Snellman, och förlåtelse för det långa dröjsmålet att än en gång påminna om väninnan

10

S. v. Knorring född Zelow

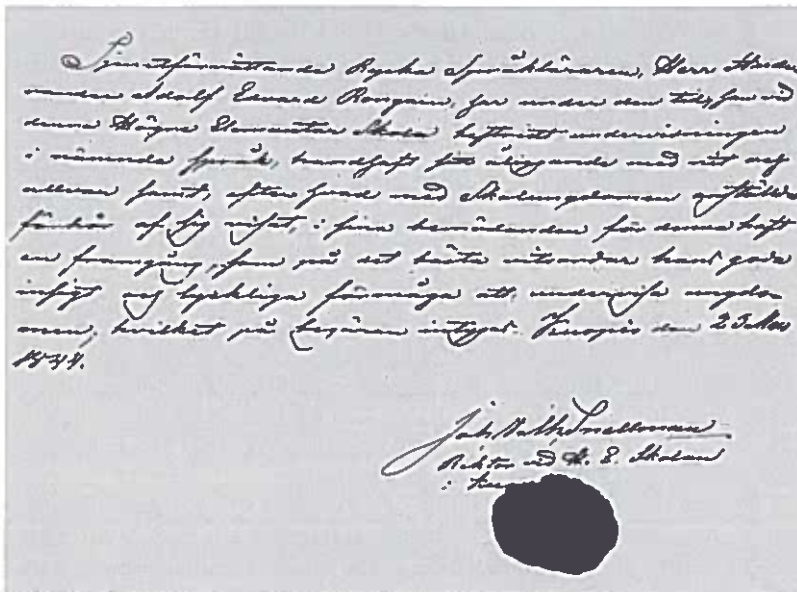
P. S. Ebba helsar rätt flick-vänligt. Än dansar hon i lifvet, och lifvet för henne i ungdomliga cirkel-former!

P. S. När jag var i Stockholm i somras tillbringade jag en angenäm afton i vår gemensamma väns Z. Hægströms trefliga hus, och älskvärda familj. Han bestyr om att detta brev kommer till sin rätta bestämmelse-ort.

20

233 J. V. SNELLMAN — BORGÅ DOMKAPITEL 23.III 1844

RA, Borgå domkapitels arkiv

Som rektor kom J. V. Snellman att skriva intyg för sina underordnade, bl.a. för A. E. Rongain, vilken sökte lärartjänsten i tyska vid Kuopio gymnasium. Denna typ av dokument finns i ett större antal i olika arkiv.